

Mika Seppälä

Martta Siviä
Suvanto

Martta Siviä Suvanto

Mika Seppälä

Martta Siviä Suvanto

© 2014 Mika Seppälä

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-411-4

MARTTA SIVIÄ SUVANTO

MARTTA SUVANTO BONUSTEN PYÖRTEISSÄ

No ko me siinä toisiamme Väinön kans tuijotettiin, niin mää ajattelin mikä nykyähän on muotia.

- Boonuskortit, mää hihkasin.

- No voinhan mää hakia, se sano ja lähti kölöppihin kylille, ja me sitte saatihin ne väliaikaiset kortit ja höylättihin niitä aikamme paikallisesa kaupasa, mutta ko mää aloin siinä yks kerta kysellä, ettäkö millon niitä saa niitä etusetelitä, että sais tehä ejullisia ostoksia iliman pennin kiertämää, ko ne boonukset on niinkö rahaa, niin se kassa sano, että ne setelit kyllä menee sun ukolles, ko sulla on se rinnakkaiskortti.

Mää siitä kotia ja tartuin ukkuani räivelistä ja huusin sille ja saarnasin, että kehtaat jujuttaa vanahaa ihmistä, että loppuu koko avioliitto, ko minä oon kuuliahana höylänny sinulle ravintelihiin kalijarahoja ja sylykäsini sitä naamalle. Mää menin siihen yhtehen toisehen kauppahan ja hommasin meille lussakortit, että napsahti, ja menin kotia ja löin ukolleni sen kaupan rinnakkaiskortin sen äijän kourahan ja otin keittiöstä sakset ja leikkasin eelisen kaupan korttini halaki ja heitin ne palaset sen pärställe. Soli yhtä rinnakkaiselua koko meiän elämä.

Mää meinasin takavarikoija ukkoni lompsan ettei pääsis höyläähän siihen aikasempahan perkelehen pesähän, ja mää aloin vaania sitä. Minä muistutin sitä siitä sen rinnakkaiskortista aina, ko se meni ja lähti siihen suuntahan.

Mutta mää tiesin soli ovela ja pistää sujahutin kumpparit jalakahan ja lähin seuraahan, ja annas olla siinä se piru suojatien kulumalla käänsi koordinaattinsa kohti omia etuseleleitänsä, ja mää juoksujalakaa sinne kaupan ovelle ja suurehen äänehen huusin, että nyt on hätätilanne, kukaan ei pääse ulos eikä sisälle, ennenkö mejän perheasiat on selevitetty. Niinhän se äijä kuuli minun mekastukseni ja oveluuttansa meni hakehen niitä joka jumalan päivä kalijojansa siihen kolomantehen kauppahan, johon meilä ei ollu mitään pääsyä, ko ei ollu sinne korttia. Ja mää oon sitä mieltä, pitää sitä jotaki höylätä, ettei tarvi hävetä sili-miänsä päästä muijen nähen.

Se muka alako oppia se mun äijä, ko olin kovana, ja sen minun lussakauppani pusseisa se kanto tupakkejansa ja kalijojansa, mutta minusa heräs käärme. Minä ootin aikani, ja se kaunis päivä tuli ja aikani olin tuumannu, ettei sen pusseisa ollu näkyny pirkkakahaveja ja pirkkatonnikalaa. Ja mää löysin sen. Kuitin. Soli sen omasta kaupasta, ja sielä soli minun selekäni takana höylänny omia korttejansa, ko minä viikkotolokulla olin oottanu suu vaahosa boonoustiejotteita ja henkilökohtasia pistetilantehiani.

Minä ryykäsin baarihin, misä se istu niien muitten äijien kans ja pamahutin sille, että minua oot höylänny koko nuoruutes, mutta sitte seki suru loppu, ja nykkö se oon taas alakanu, niin non vierahat kassanei'it, joien eesä sinä värkkejäs vinguttelet. Se loppuu se peli siihen, minä rääkäsini, ja siinä se sitte säikähyksisänsä löi korttinsa pöytähän ja minä tein niistä selevää kaiken kansan eesä ja meilä oli taas rauha maasa.

MARTTA SUVANTO MYYNTIPUUISSA

Ko meilä oli ukkoni kans ne boonuskortit, niin siinä meni meidän käteinen. Meilä oli se ostohysteria. Väinö makas sohovalla, eikä sillä ollu aikomustakaan lyöjä tikkua ristiin tämän ropleeman etehen, ja mää siinä tuumasin ja yhtäkkiä muistin, mikä oli se maailman vanahin ammatti. Minä siltä istumalta kaivoin lumenet piironginlaatikosta ja vetasin naamahani vessasa semmosen mannermaisen meikin ja löysin jostaki kaapista verkkosukat, että vaikka käviki se ukko Lestillä verkoilla kavereittensa kans, niin ei ollu tämmösiä pyyjyksiä ees nähäny.

- Mää meen, mää sanoin.

- Mihin? se kysy.

- Kauppaahan ruppiani, mää sanoin, ja se ei vastannu mitään, ko sillä ois ollu aivan intuitio siitä, että jonkuhan meivät täytyy tästä konkurssista pelastaa.

Mää kolokkusin korkkareillani ärrälle ja jo ootin, että joku ois autoista mulle vihellelly. Mää menin tiskille ja ostin punasen malporon ja colttisytsän ja menin siihen kelloliikkeen kulumille norkoilehen ja vetähän sitä röökiä ja hymylehen ko naantalin aurinko jokaiselle, joka siihen sattu. Mutta ne kulumat oli äkkiä nähty, mutta mää tiesin, baari oli lähellä. Mää menin sinne. Mää tälläy'yin tiskille ja ne humalaiset mua kahto, mää ollu tietävinäänkään, nostin vain päätäni ja huikkasin tarjoilijalle, että talon kallein paukku, ja se myyjä teki sitä aikansa. Mää sille kaivoin viimisiä pennosiani käsveskastani ja maksoin, ja sitte niistä äijistä yks tuli siihen.

- Mitäs se Martta täälä?

Mää heti menin ytimehen.

- Sois sitte viissataa laaki, mää sanoin ja heitin reijet toisinpäin, että selluliitit vain vilahti, muttako soli niin äkän liike, mää olin selälläni lattialla paukkuineni. Äijät siinä naurahan ja lyömähän lisää kolikoita pokeripeliin. Kalusin ihteni ylös ja pyyhin siinä kussaani ja kohentelin tissejäni ja olin varman tietonen siitä, nuo ei ymmärrä hyvän päälle, ja mää kurvasin paremmalle puolelle ko joku helevetin marilyn monroe persuukset pyörien.

Sielä ollu ristinsielua. Mää tuumasin, oliko se harhaliike, ko olin lähteny liikentehesen keskellä sunnuntaipäivää, mutta heti kohta olin valaistunu mää hallihtin koko markkina-aluetta viienkymmenen kilometrin sätehellä.

Tarijoilija tuli siihen.

- Pannahanko samanlainen juotava? se kysy.

- Paa keskikalija, mää sanoin, ko ajattelin, täytyyhän ne joku realiteetit olla, että jos minä kaiken maailman rinkkejä aion kustantaa, niin mun hinnasto on jo niin korkialla tasolla, ettei mun palaveluksia maksa ihte pirukaan. Mutta ko mää olin jo turhautunu, niin se tapahtu. Minun viereheni tuli ilimestys. Ihan selevä liikemies, akka josaki kaukana ja ihte ukko puuttehesa. Se tälläyty siihen mun likelle ja mää välähyttähän parahinta hymyäni, ko olin lähteisä pessassu tekarini loriitilla. Se ei sanonu mitään. Mää en sanonu mitään

- Kuis huikkii, mää tiejustelin.

- Anteeks? se sano.

- Kuis panee, mää hihkasin ja iskin kaikki panokset pelihin niinkö vihijeheks ja nauroin ko vihoviiminen nymfomaani, ja se siinä latas chydeniuksen tiskille ja sen lompsa oli paksu ko kunnanjohtajan eväsleipäpaketti.

- Kyllähän sitä aina... panee, se vastas ja tyyräs kätensä mun reijelle.

Ja sillon mulla välähti. Minä heräsin ko jeesus hauastansa ja näin koko irstauen. Ettäkö mulle siinä oltihin haurehia puhumasa ja ehottelemasa, minulle vanahalle ihimiselle sänkykamarihommat mielesä heti ko silimä välttää. Minä nostin koko ulijauteni ylös ja pamahutin sitä perverssiä veskalla naamalle ja lähin kotia. Korkkarit hiersi jaloisa, ko mää kolisin sisälle ja näin taas oman Väinöni.

- Mää maksan sulle tonnin ko et enää mee, se sano ja tuijotti töllyä.

- Niinkö? mää sanoin ja mulla kirkastu, ja kohta me oltihin jo molemmat kamarisa ja pantihin ovi kiini koko rahan eestä.

MARTTA SUVANTO MAALARINA

No ko tuli se syksy ja pimiä ja synkeys, alako minua ahistaa, niin mää aloin tutkia kansalaisopiston esittehiä, että mille kurssille mää menisin. Sielä oli yksinlaulua ja ranskaa ja saksaa ja englantia, mutta ko mää tiesin ne kielet oli turhia, vaikka helekutti kaikilla kielillä puhu ukollensa, ettet mee mihinkään, niin se iski tuulipuvun päälle ja lompasi baarihin. Mää larasin ja larasin, ja sitte mää huomasin jotaki kiinnostavaa. Maalauspiiri. Ja soli piiri jo samana iltana, ja mää ryykäsin kirjakauppahan ja ostin telinehen ja kankahat ja kiinalaiset ölijyvärit ja tärpätit ja siveltimet. Mää aprikoin kuinka taitehellisena sinne pitää mennä, ja hamputin tukkani ja löin suavea päähän, jolla se ukko teki niitä kiertehiä kalijunsa päälle. Huivi kaulahan ja tunturipanta päähän ja soli sillä selevä, ja mää aivan tunsin, ko semmonen valtava inspiraatio värisytti mun erogeenisiiä aluehiani. Ilta tuli ja mää olin kursseilla terävänä ko lappalaisjätkän puukko.

Mää kalahutin telinehen pystyhyn ja korkkasin tuubit auki ja otin siveltimet ja aloin luovuuteni. Ei siinä tärpättiä tarvittu, ko se siihen jo synty, valtava impressionistinen vaihtelma. Aamutunnelma meren äärellä mää sen nimesin ja suurella äänellä huusin sille vetäjälle, mille lie naikkoselle, että tuu ny kahtohon ko joku täälä jotain tekeeki. Se siinä minun viereheni tuijottahan ja lirkkuhan ja kahto minua ouosti. Se sanohan mulle, että josko sois parempi, jos mää alottasin seuraavalla kerralla puuväreillä. PUUVÄREIL-LÄ! Minä kirkasin sille, että non rempraantit ja simperit, jokka minun kauttani on hengesä maalannu ja näin me ollahan oltu väärinymmärrettyjä koko maailman sivu.

- Pitäkää saatanan inspiksenne! mää myrskysin, ja soli se piiri minun kohaltani ohi.

Martta Siviä - entisen karjakon kokonaiset kokemukset.

www.bod.fi